

end vilde træffe derimod. Altsaa, Spillernes Duffer i og for sig kan man ikke tage Hensyn til. Det er blot saadanne Duffer om at spille, som man fra Statens Standpunkt maa betragte det som gavnligt at imødekomme, som det er rigtigt at give en saadan Tilfredsstillelse, idet derved et større Unde forebygges. Og saa kan det jo heller ikke skade, at der gennem Tilfredsstillelsen af saadanne Duffer aabnes Udgang for Statskassen til at lade disse Medborgere bidrage Noget til Statsudgifternes Dækning. Men, medens jeg altsaa anseer det for saa meget misligt at tage Hensyn til denne formodede Altraa hos een eller flere Spillere efter at faae 100,000 Rd. istedetfor 50,000 Rd., eller efter andre lignende Forandringer, kan jeg dog, hvis man overhovedet vil tale om Spillelyst og Tilbøielighed til at spille, ikke undlade at gøre opmærksom paa, at saa var der en Maade, hvorpaa man med temmelig Sikkerhed, synes mig, maatte kunne faae oplyst, om man dog ikke er istand til alt nu gennem det bestaaende Classelotteri at imødekomme saadanne Duffer, nemlig ved at see hen til, hvorvidt Deeltagelsen i Spillet har været almindelig, hvorvidt med andre Ord Lodderne ere blevne affatte. Men nu veed man jo dog, at Deeltagerne i Lotteriet have paa den meest eclatante, den meest tydelige Maade, hvorpaa det overhovedet var muligt, lagt deres Tilfredshed for Dagen derved, at de i en Række af Aar have kjøbt alle de Lodder, som ere blevne dem tilbudne; en større og sikrere Anerkjendelse af, at man har imødekommet Duffer af den Art, forekommer det mig ikke, man er istand til at kunne opnaae. Hvorledes man end indretter Lotteriet, saa vil man dog billigviis ikke kunne fordre Mere, end at alle de Lodder kjøbes, som tilbydes; naar det skeer, maa, som sagt, Lotteriet siges at fyldestgøre sit Formaal, og saa er der gjort, hvad man kan forlange for at imødekomme Spillernes Duffer. Hvorledes det overhovedet skulde være muligt ved de foreslaaede Forandringer at tilveiebringe en heldigere Concurrence med de udenlandske Lotterispil og Lykkepil, forekommer mig ogsaa meget vanskeligt at indsee; thi lad end disse Forandringer være saa heldige, som de være ville, lad

dem endogsaa føre til, at det nye Lotteri, som jo ikke skal indbefatte et større Antal Lodder end det gamle, eller indbefatte Lodder til en høiere Pris end det gamle Lotteries Lodder, vinder ligesaa megen Tilslutning som det gamle — og Mere er jo ikke muligt, thi at uddele 200,000 Lodder imellem Spillerne, naar der kun er 100,000, er jo ikke muligt —, saa ville vi jo dog ikke have bragt det et Hænfjed længere frem med Hensyn til at tilfredsstille de Spilleres Duffer og Tilbøieligheder, der ikke tidligere vare tilfredsstillede; thi det bliver jo kun det samme Antal Spillere, og disse havde jo fuldkommen Tilfredsstillelse ved det gamle Lotteri. Det forekommer mig derfor, at dette Motiv ikke kan egentlig taale nogen nærmere Undersøgelse. Det forekommer mig, at den Omstændighed, hvortil jeg hentydede, at Begjæret efter Lodder hidtil har været saa stort, at ethvert Antal Lodder, der blev tilbudt Spillerne, er blevet taget, afgiver et tilstrækkeligt Bevis for, at man ved Lotteriets Indretning har været istand til at imødekomme Spillernes billige Duffer, ligesom jeg heller ikke indseer, hvorledes der skulde kunne opnaaes Noget, som kunde gjøre det sandsynligt, at Tilbøieligheden til at spille i fremmede Lotterier derved vilde blive svækket. Men hvad der for mig er et ikke ganske ligegyldigt Hensyn, eller rettere sagt det eneste, der bragte mig til i sin Tid at henlede Opmærksomheden paa denne Sag, er naturligviis den finansielle Side af den, og det er der, jeg finder, at Lovforslaget ingenlunde er saa heldigt, som jeg kunde ønske det. Vel er det saa, at naar man seer paa Summen, synes der at være en ikke ubetydelig større Indtægt end tidligere, idet man lader den Sum, Statskassen skulde modtage ved Lotteriet, stige fra 166,000 Rd. til 240,000 Rd., det vil altsaa sige, giver den en Tilvæert af 74,000 Rd.; men, hvis den Beregning, som den høitærede Finantsminister selv har opstillet, — og hvis Paalidelighed og Rigtighed jeg ikke er istand til at undersøge, men som jeg ubetinget maa skænke min Tillid, — er rigtig, at nemlig den Stempelindtægt, som derved vil bortfalde, udgjør et Beløb af c. 80,000 Rd., saa seer man, at der ikke for Statskassen er nogen-